

РЕШЕНИЕ

№ 974

гр. София, 17.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Светомир Бабаков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8147** по описа за **2019** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Е. П. Г., подадена чрез процесуален представител адв.Л. Г. срещу РЕШЕНИЕ от 23.05.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 108-и състав, постановено по нахд № 16542/2018г.

Ответникът по касационната жалба- Началник отдел „Пътна полиция” в СДВР не е депозирал на писмен отговор и не изпраща процесуален представител в проведеното открито съдебно заседание, който да изрази становище по основателността на оспорването.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и моли решението на СРС да бъде потвърдено, като правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Със съдебно решение от 23.05.2019г., постановено по нахд № 16542/2018г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 108-и състав е **ПОТВЪРДИЛ** наказателно постановление /НП/ № 18-4332-016565 от 29.08.2018г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция” в СДВР, с което на основание чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП на Е. П. Г. е

наложено административно наказание –глоба в размер на 300.00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение по чл.140 ал.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя К. С. С., свидетеля Н. Б. О. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, доказано било от обективна и субективна страна извършването на деянието, което не представлявало и маловажен случай по чл.28 ЗАНН. Видът и размера на наказанието били определени законосъобразно съобразно санкционната разпоредба на чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 108-и състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка на 23.06.2018г. в [населено място], Столична община, по [улица]с посока на движение от [улица]и на кръстовището с [улица]бил спрян водачът на МПС „Фолксваген Голф” Е. П. Г. от служители на 02 РУ на СДВР. Констатирано било, че на автомобила били поставени от него регистрационни табели с [рег.номер на МПС] , които били издадени за друг автомобил. Процесният автомобил с [рег.номер на МПС] бил с прекратена регистрация, а касаторът го управлявал без поставени регистрационни номера на определените за това места. В тази връзка в присъствието на двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение № 547902/23.06.2018г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР.

Касационната инстанция приема, че постановеният съдебен акт е неправилен, поради допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

Настоящата съдебна инстанция не споделя и не подкрепя изводите на СРС, НО, 108-и състав, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила /чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН/, които да са обуславяли отмяната му. В АУАН № 547902/23.06.2018г. словесното описание на нарушението е, че Е. П. Г. «управлявал МПС без регистрационни номера, постановени на определените места». В обстоятелствената част на НП № 18-4332-016565/29.08.2018г. деянието е описано както следва: «водача е поставил други регистрационни номера на автомобил «Фолксваген Голф»- [рег.номер на МПС] , отговарящи на МПС марка «Мерцедес». Нарушението е правно квалифицирано по чл.140 ал.1 от ЗДвП, а санкцията е наложена на основание чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП.

За да може с издаването на едно наказателно постановление да се реализира административно-наказателна отговорност на дадено лице, следва наказателното постановление да съдържа законово регламентиран минимален обем информация. Фактите и обстоятелствата, които в постановлението безусловно следва да са налице,

са посочени в чл.57 ЗАНН /описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били нарушени/ и те съставляват мотивите - фактическите и правните основания, от които следва постановението от наказващия орган резултат.

Настоящият съдебен състав, приема, че така установените нормативни изисквания относно правилното правно квалифициране на установеното при проверката не са спазени, поради което наказателното постановление от 29.08.2018г. е издадено при съществено нарушение на чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН. Изискването за точно посочване на законовата разпоредба, която е нарушена е задължителен реквизит на АУАН и на наказателното постановление. Това е една от гаранциите за законосъобразност на същото, които законът е установил за защитата на правата и интересите на гражданите и юридическите лица - страни в административно-наказателното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С посочването на конкретната нарушена законова норма се довежда до знанието на адресата защо и на какво основание административнонаказващият орган е пристъпил към налагане на конкретна административна санкция, което е предпоставка да организира защитата си в пълен обем. От друга страна наличието на точно посочване на нарушената норма улеснява и прави възможен контрола за законосъобразност на НП, упражняван при обжалването му пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения. Значението на изискването за посочване на нарушените законови разпоредби според ЗАНН е такова, че неправилната правна квалификация на фактическата обстановка съставлява съществено нарушение на закона и е основание за отмяна му. В наказателното постановление трябва да има пълно, безпротиворечиво единство между установените факти и подвеждането им под правилната правна норма на материалния закон. Несъответствието между словесното описание на деянието и правната му квалификация води до неяснота за какво нарушение е бил санкциониран Е. П. Г.. Ответникът не е въвел правната квалификация по начин, че да обвърже параметрите на деянието с правната норма, въвеждаща дължимото правило за поведение на водача.

Не е ясна действителната воля на АНО, тъй като веднъж се приема, че Е. П. Г. е управлявал автомобила без регистрационни номера, поставени на определените места / което е нарушение по чл.175 ал.3 пр.2 от ЗДвП/, а след това, че е управлявал МПС, като е поставил регистрационни номера на друг автомобил /дадена правна квалификация по чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП/. Това противоречие води до нарушаване на правото на защита на касатора, като го поставя в положение да предполага и да не може да узнае без съмнение в какво конкретно нарушение е обвинен, за да организира и проведе пълноценно правото си на защита, както в хода на административно-наказателното производство, така и в съдебния процес. В тази връзка следва да се изложи още, че разпоредбата на чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП не санкционира водачи на МПС, които са поставили други табели на лекия автомобил, а само тези, които управляват МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

Описанието на изпълнителното деяние и обстоятелствата, при които е извършено не обосновават признаците от състава на нарушението по чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП. Този текст съдържа две форми на изпълнително деяние: 1.управление на МПС, което не е регистрирано, 2. управление на МПС, което е регистрирано, но е без поставени регистрационни табели. Не е ясна волята на ответника, дали автомобил марка

«Фолксваген голф» с рег. [рег.номер на МПС] към дата 23.06.2018г. е бил регистриран по реда на Наредба № I-45 от 24.03.2000г. на МВР или не, както и дали Е. П. Г. е управлявал нерегистрирано МПС или регистрирано МПС, което е било без поставени табели с номер на определените за това места.

Установените съществени нарушения в процедурата по налагане на наказанието опорочават административнонаказателния процес и издаденото наказателно постановление в резултат на него е негоден за налагане на държавна принуда инструмент и не може да породи целените от законодателя последици в правната сфера на дееца.

Административнонаказателното производство въвежда строги правила за осъществяването му както в основния закон - ЗАНН, така и в специалните закони, в случая ЗДвП, които определят различните видове административни нарушения и наказанията за тях. Ето защо и особено важно е за държавните органи, които прилагат административно-наказателните разпоредби, да извършват това при стриктно съблюдаване на законовите норми. В конкретния случай, когато държавните органи искат да ангажират административно-наказателната отговорност на едно лице, извършител на административно нарушение, са задължени съобразно чл.6 от ЗАНН, след като опишат нарушението както от обективна, така и от субективна страна, вярно да го квалифицират с относимата към състава му правна норма. От обективна страна, административното нарушение се характеризира и с формите на изпълнителното деяние на същото, както и с предмета на нарушението.

При формиране на окончателния правен извод, съдът се позовава и на Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело № 7/2010г. на ВАС на РБ, съгласно което: «Принципът на законоустановеността на административното наказание е несъвместим с неточности и грешки в квалификацията на административното нарушение, доколкото има за последица прилагането на незаконни административни санкции. Квалификацията на административното нарушение е подвеждането на фактическия състав на нарушението /деянието с неговите фактически белези/ под съответно нарушената административнонаказателна норма. Неточната квалификация на нарушението в акта за установяването му е без правно значение, ако нарушената правна норма е правилно посочена в наказателното постановление. Това е видно от правомощието на наказващия орган по чл.53 ал.2 от ЗАНН да издаде наказателно постановление и при допуснатата нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В случай, че фактическите обстоятелства, приети в акта въз основа наличните по преписката доказателства, сочат на друг вид нарушение, наказващият орган би могъл да преквалифицира деянието, ако правилната според него правна квалификация е относима към установените обективни и субективни признаци на деянието. Но обжалването на наказателното постановление е продължение на административнонаказателното производство, като представлява трета, незадължителна фаза за разглеждане на спора по същество. По принцип съдът подлага на преценка доказателствата по делото, фактическите и правни изводи на наказващия орган, без да е обвързан от направените в тази връзка фактически и правни изводи, в т.ч. и относно квалификацията на нарушението. Но и в тези случаи, в производството по чл.63 ЗАНН съдът осъществява преценка по съществуването на спора, която включва и квалификацията на установеното административно нарушение. Разглеждането на делото по същество означава, че съдът следва да осъществи цялостна преценка на

обосноваността и законосъобразността на акта и наказателното постановление, истинността на обективизираните в тях констатации и направените в тази връзка фактически и правни изводи.

Наред с горното следва да се има предвид, че съгласно правомощията предвидени в ЗАНН, съдът не може да върне наказателното постановление на административнонаказващия орган да го поправа, изменя или допълва, поради което са неправилни аналозиите на наказателните постановления с обвинителните актове и правомощията на наказателния съд за връщане с указания за доразследване поради неизясненост на някои обстоятелства или за внасяне на нов, преработен обвинителен акт. Още повече че и в наказателния процес касационната инстанция след разглеждане на подадена жалба или протест, освен да остави в сила и да отмени присъдата или решението, може на основание чл.354 ал.2 т.1-т.4 от НПК да измени присъдата или решението в случаите, в които се налага да се намали наказанието или да се приложи закон за еднакво или по-леко наказуемо престъпление; да приложи чл.64 ал.1 или чл.66 НК; да приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, което обаче не изисква увеличаване на наказанието и ако е имало обвинение за това в първата инстанция. Горното следва да се има предвид и тъй като при разглеждането на касационни жалби по административнонаказателни дела действа правилото на чл.84 ЗАНН, че доколкото в този закон няма специални правила за производството пред съда за разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, включително и за касационни жалби, се прилагат разпоредбите на НПК. Съобразно константната съдебна практика на ВАС на РБ препращането в разпоредбата на чл.63 ал.1 ЗАНН към глава XII АПК касае само процесуалния ред, по който се развива касационното производство пред административния съд, и то доколкото не противоречи на НПК. В този смисъл са и мотивите на Тълкувателно решение № 2/03.06.2009г. по т.дело № 7/2008г. на ВАС на РБ»

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че решението от 23.05.2019г. на СРС, НО, 108-и състав е неправилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено. Спорът подлежи на решаване по съществото му, като вместо отменения съдебен акт бъде постановен нов такъв, с който да се отмени изцяло НП № 18-4332-016565/29.08.2018г. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 и чл.222 ал.1 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение от 23.05.2019г., постановено по нахд № 16542/2018г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 108-и състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление /НП/ № 18-4332-016565 от 29.08.2018г., издадено от Началник отдел „Пътна полиция” в СДВР, с което на основание чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП на Е. П. Г. е наложено административно наказание –глоба в размер на 300.00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за

нарушение по чл.140 ал.1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.